

Rossell: M'agradaria que em diguessin Marina de vidre

Andreu Sotorra.-

Marina Rossell té un nou LP a punt de treure. Es dirà *Rosa de foc* i algunes de les cançons ja han estat estrenades en diversos concerts aquest estiu-tardor. La tímidesa és un dels atractius de Marina Parla poc. Però concreta en frases curtes tot allò que vol dir. Cabells esborrifats. Les ulleres de noia estudiosa. I un parèntesi entre pregunta i pregunta. A tocar del Passeig de Picasso, prop de la Ciutadella, Marina Rossell va estrenar aquest estiu un nou marc musical: l'Hivernacle. Per això, ara, seiem envoltats de vidre.

Aparent tímidesa

-Em sembla que aquesta aparent tímidesa és un recurs per guanyar-te el públic...

-No ho sé. M'agrada compenetrar-me amb el públic. No sé si ho faig amb tímidesa o no. Però el públic té reaccions magnífiques.

-¿Sempre que pots dius que ets del Penedès, oi?

-Sí. Mira, és per fer memòria. Per explicar que visc

en un lloc i en una ciutat que m'han escollit tal com sóc.

-Al teu nou disc has inclòs una cançó extreta d'un llibre de Vázquez Montalbán. ¿Què n'has volgut fer del tema «Barcelones»?

Vaig demanar a Vázquez Montalbán que destruís el llibre...

-¿Destruïs, dius?

-Sí, que el destruís metafòricament i que en fes una cançó. Montalbán s'ha fet seves unes paraules extremes dels anarquistes que diuen que *destruïr és construir*. Ens vam entendre de seguida perquè, al seu llibre, no parla d'una ciutat sinó de moltes alhora. I, per això que deies, de ser del Penedès, canto a una ciutat que no és la meua, agitada, revoltada, tendra, melanconiosa... i que m'acull.

-¿Hi tens exclusiva a cantar a l'Hivernacle? També hi vas fer un clip de TV amb cançons de «La barca del temps».

-És un lloc que m'encanta. Per mi és com un autèntic temple urbà de vidre. Pensar que el lloc ha estat habitat anys i anys per les plantes,

per la vida secreta de les plantes, m'impresiona.

Rosa de foc

-¿I el nou LP «Rosa de foc» què manté en secret?

-Hi ha de tot. Una barreja. Cohen, Verdi, Mompou, Leveroni, boleros, música més electroacústica i sintetitzadors. Hi ha una Marina nova i unes aportacions diferents a la meua línia.

-El mateix Vázquez Montalbán ha dit que la teua maduresa com a cantant exigia aquest desafiament. ¿Realment has desafiat la cançó amb el nou disc?

-Com a mínim he intentat desafiar o reptar la Marina que canta, un desafiament sí.

-¿Ho saps que encara hi ha qui parla de Nova Cançó?

-¿Ah, sí?

-Entesos. Parlem del vidre, doncs. Em sembla que t'hi sents molt bé entre tant de vidre. Se't notava radiant en els concerts...

-És que de fet estic contenta que un lloc així s'hagi recuperat per a la música.

-¿Vols dir que la cançó s'ha d'interconnectar amb el

seu marc? Llocs com l'Hivernacle se'n poden recuperar molts a tot arreu. Al mateix Penedès n'hi deu haver més d'un... tu has trepitjat molts escenaris, geogràficament parlant, que fan mal al conjunt de l'espectacle.

-¿T'hi sents bé entre el vidre? ¿És que el vidre s'ha fet per als cantants?

-Hi ha un poeta que diu que tots els escenaris, simbòlicament, són de vidre. Potser és això. És com aquell desig de l'Steve Wonder quan diu que el marc inspiri tots els artistes que hi actuin.

-¿A veure si et diran Marina de vidre, doncs?

-És que m'agradaria que me'n diguessin. És clar que sí. Sí, m'agradaria precisament que em diguessin Marina de vidre. I els ulls de Marina Rossell omplen els parèntesis entre les frases curtes. Ni que el vidre l'apassioni, el camí que ha triat no ha estat mai el de bufar i fer ampolles. Ni que el disc a punt de sortir s'anomeni *Rosa de foc*, la Marina no es cremarà perquè l'aigua marina i el foc són incompatibles encara que el vidre es trenqui o